

„A čo by som ľudskými jazykmi hovoril, aj anjelskými, a lásky by som nemal, bol by som iba cvendžiacim kovom a zvučiacim zvonom. A čo by som vedel aj prorokovať a znal všetky tajomstvá a mal všetko možné poznanie, a čo by som mal takú vieru, že by som hory prenášal, a lásky by som nemal, - nič nie som. A čo by som rozdal všetok svoj majetok i telo si dal spaľiť a lásky by som nemal, nič mi to nepomôže.

Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá, nezávidí, láska sa nevypína, nenadýma sa; nie je neslušná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nezmyšľa zle, neraduje sa z nepravosti, ale teší sa s pravdou, všetko znáša, všetkému verí, všetkého sa nádeje, všetko pretrpí.

Láska nikdy neprestane. Kdežto proroková sa pominú, jazyky umlknú, poznanie sa pominie. Lebo sčiasťky poznávame a sčiasťky prorokujeme, ale keď príde dokonalé, čiastočné sa pominie. Keď som bol dieťa, hovoril som ako dieťa, zmyšľal som ako dieťa; ale keď som sa stal mužom, za nechal som detské spôsoby. Doteraz totiž vidíme len hmlisté obrazy, ako by v zrkadle, potom poznám tak, ako aj mňa poznal Boh. Teraz však zostáva viera, nádej, láska, to troje, ale najväčšia z nich je láska. „

Apoštol Pavel, poznajúc pomery v Korintskom zbore, usiluje sa priviesť veriacich k hlbšiemu duchovnému životu. Božia láska je merítkom pre lásku v kresťanskom slova zmysle, lebo je odzrkadlením lásky Božej. Apoštol v zbore chcel vyzdvihnúť lásku v novom svetle, aby ju Korinský nestotožňovali s láskou sveta. Lásku Božiu najlepšie poznáme podľa jej vlastností: je tvorčia, činorodá, premáhajúca a obetujúca sa. Jej predmetom je človek, jeho život, dobro a spasenie. Pavel tu vydáva svedectvo o Božej moci, že láska je len tam, kde pôsobí duch Boží. Táto láska má byť vnesená a rozhojnená v zborovom živote. Pavel výrazne hovorí, že človek, kresťan bez lásky nie je ničím, nemá ceny, je prázdny a neužitočný. Je to prísny posudok, ale naozaj pravdivý, lebo kresťan ovocie viery dokazuje práve skutkami lásky. Kristových nasledovníkov reprezentuje činorodá láska, ktorá s vážnym záujmom, pomocou slov i činu nahliada do problematiky človeka a ľudstva.

Zamýšľať sa nad touto 13. kapitolou tesne pred pôstnym obdobím cirkevného roka, ma zvlášť údernú silu, pretože naše zraky usmerňuje na trnistú cestu Ježiša Krista, smerujúcu na Golgotu, kde obetujúca sa láska Božia dosiahla svojho vrcholu. Láska je vrcholom ku ktorému sa počas celých ľudských dejín ustavične pokúšali ľudia, tí najlepší a najosvietenejší. Láska však žiari i z tých najmenších a najnepatrnejších činov, ktoré sú konané pre druhého človeka, pre jeho dobro a to často ľuďmi, ktorí túto svoju činnosť nevedia vyspievať, nevedia o nej len vzletne hovoriť, ale ktorí konajú v mene lásky a ktorí sú láskou prežiarení skrz-naskrz.

Apoštol Pavel v celej kapitole nepodáva nijakú definíciu lásky – tu ani nemožno podať. My kresťania vlastne môžeme hovoriť o láske a snažiť sa o uskutočnenie lásky len na tom základe, že uznávame jednu z vrcholných viet Novej zmluvy, že totiž: Boh je láska a kto v láske prebýva v Bohu prebýva a Boh v ňom.

Slovo láska patrí nerozlučne spolu so slovom blížny. A teda i 13. kapitola listu Korintským patrí spolu s podobenstvom o milosrdnom Samaritánovi. Tak ako blížny nikdy neexistuje ako všeobecný pojem, ale je mi vždy tu a teraz ukázaný: tento tu je tvoj blížny!, tak isto je to aj s láskou: teraz a tu dokazuj svoju lásku voči druhému človeku! Vzťah k druhému človeku ako k blížnemu môže vzniknúť len na základe lásky. Vzťah dvoch ľudí ako blížnych, medzi ktorými prúdi láska, je základným pilierom kresťanskej mravnosti.

Zvláštnosť biblickej lásky je najviac viditeľná vtedy, keď Ježiš Kristus požaduje i lásku k nepriateľom. Láska k nepriateľom je najvlastnejšou skúškou opravdivosti našej lásky k blížnemu a má svoj pôvod v tom, že Božia láska platí i Jeho nepriateľom.

Vzor lásky k blížnemu – podobenstvo o milosrdnom Samaritánovi v Lukášovom evanjeliu v 10. kapitole, prečítaj si to! – nás učí vidieť blížneho ako raneného človeka. Ale nielen ťažké zranenie v hrubom zmysle slova nás upozorňuje na naše povinnosti lásky, ale je to i základná zraniteľnosť druhého človeka. Denné malé rany udeľované druhému človeku z nedostatku lásky, vzrastajúca bezohľadnosť v ľudských vzťahoch, znamená trvalú výzvu na našu kresťanskú lásku. Nielen že sa nezaujímame o ťažko raneného človeka a prechádzame popri ňom nevšímavo ako kňaz a levíta v podobenstve, ale sami spôsobujeme rany svojou hrubosťou, bezohľadnosťou, nedostatkom taktu a úcty voči druhému človeku – to všetko je nedostatok lásky v nás. Lebo práve na toto myslí apoštol Pavel, keď hovorí, aká má byť láska. To znamená, aký má byť človek naplnený láskou: je trpezlivý, dobrotivý, nevypína sa, nie je neslušný, nie je sebecký, nerozčuľuje sa, nezmyšľá zle, neraduje sa z nepravosti. Naopak: teší sa s pravdou, všetko znáša, všetkému verí, všetkého sa nádeje, všetko pretrpí, všetko trpezlivo čaká. Aká to bohatosť myšlienok, ak pravdaže chceme brať lásku vážne a ak sa chceme pokúsiť v l a s t n i ť takúto lásku.

Lebo ak – ako kresťania – nebudeme naplnení takouto konkrétnou láskou voči druhému človeku, potom môžeme naozaj hovoriť aj anjelskými jazykmi a nič nie sme. Potom môžeme aj prorokovať, poznať všetky tajomstvá, mať všetky vedomosti – aj tak nič nie sme. Áno, krásne slová nestačia, zvlášť v dnešnej dobe a nestačí ani ovládať všetky tajomstvá poznania. Čo je poznanie a veda bez lásky? Ustavičná hrozba, že sa vedomosti použijú na zlé! Či sa nemení i silná viera vo fanatizmus, ak nie je prežiaraná láskou k druhému človeku?

A takáto láska nikdy neprestane, nikdy nemôže prestať, pretože človek vždy bude potrebovať lásku a človek sa vždy bude snažiť i lásku rozdávať. Až do konca vekov. A ak by všetko stroskotalo – na láske možno vždy znovu budovať. Láska je to, ktorá dáva veciam zmysel a účel, láska je to, ktorá vždy znovu a znovu dokáže nájsť blížneho, spojiť sa s ním a spoločne pracovať na šťastí, pravde a dobru.

A nakoniec: ani Pavlovi, ani Ježišovi Kristovi nešlo o lásku ako takú, o nejakú nič nehovoriacu lásku. Pavel začína ďalšiu kapitolu slovami: „Usilujte sa o lásku“, to znamená, že táto kapitola je určená i nám osobne. Ako je to s našou láskou voči našim blíznym, v každodennom stretaní sa s nimi: doma, v rodine, v práci, pri styku s druhým človekom, lebo hovoriť o láske, to dokážeme, ale uskutočňovať lásku?!

Modlitba: Milostivý Otče nebeský, prosíme Ťa, odpusť nám, že si často o sebe myslíme viac, ako je potrebné. Neraz nám chýba pokora. Pýcha nám bráni skutočne milovať Teba aj blízkych. Zabúdame na lásku, ktorou si nás Ty miloval, a preto ani nemáme silu milovať. Prosíme, nauč nás milovať nielen tých, ktorí nás milujú, ale milovať aj nepriateľov. Prosíme o silu preukázať lásku tým, ktorých nám posielaš do našich životných ciest. Amen

Piesne: 236, 547, 550

Oznamy: S rodinou Pavla Barániho si pripomíname výročie smrti mamičky, babičky a príbuznej Anny Barániovej, ako aj našej spolusestry vo viere, ktorá milovala svoju cirkev, majú svoje miesto v Božom chráme. „Kto v skrýši Najvyššieho prebýva a odpočíva v tône Všemohúceho, ten vraví Hospodinovi: Moje útočisko, hrad môj, môj Boh, ja v Neho dúfam.“ – Pri tejto príležitosti obetujú pre potreby zboru 50.- eur.

Pri platení cirkevnej dane bohuznáme rodiny zároveň obetovali pre potreby zboru spolu: 230.- eur – Hospodin nech túto štedrosť darcom nahradí tu čase a raz večne.